

Miljøministeriet

Folketingets Transportudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2022-4762
Den 3. maj 2022

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 438 (TRU alm. del) stillet 8. april 2022 efter ønske fra Anne Valentina Berthelsen (SF).

Spørgsmål nr. 438

”Høringen af Sverige er tilsyneladende alene sket med henvisning til Espookonventionen og ikke til art. 7 i VVM/SMV-direktiverne. Vil ministeren oplyse, hvad begrundelsen er herfor? Herunder hvilken minister har foreslået hhv. gennemført, at der alene skal gennemføres en Espoo-høring og ikke en EU VVM høring, og dermed ultimativt fjernet muligheder for en domstolsafgørelse af tvisten med brug af bestemmelser omfatter bestemmelserne i Espoo?”

Svar

Det fremgår af VVM-direktivets betragtning 15, at

”[d]et er ønskeligt at fastlægge styrkede bestemmelser om miljøkonsekvensvurdering på tværs af landegrænserne for at tage hensyn til udviklingen på internationalt plan. Det Europæiske Fællesskab undertegnede den 25. februar 1991 [Espookonventionen], og ratificerede den 24. juni 1997.”

Derfor blev artikel 7 udarbejdet med henblik på at sikre, at der i forbindelse med høringen af berørte myndigheder og offentligheden under miljøvurderingsprocessen blev foretaget en oplysning og eventuel høring af stater, som kunne eller måtte være berørte af grænseoverskridende miljøpåvirkninger. Der blev i den forbindelse ændret i flere af bestemmelserne i VVM-direktivet for at sikre, at høringer og inddragelse af høringssvar fra eventuelt berørte stater blev foretaget og inddraget i den samlede vurdering af det konkrete projekts væsentlige indvirkninger på miljøet.

EU's lovgiver (Kommissionen, Rådet og Europa Parlamentet) har derfor med VVM-direktivet implementeret den del af Espoo-konventionen, som vedrører oplysnings- og høringsforpligtelserne, som henhører under og flugter med behandlingen af et ansøgt projekt omfattet af VVM-direktivets bilag I eller II. VVM-direktivet har imidlertid ikke implementeret hele Espoo-Konventionens indhold, herunder artikel 15, som vedrører mulighederne for bilægge stridigheder. Disse gælder, for så vidt angår stridigheder med stater, som ikke er medlem af EU, ved siden af VVM-direktivet, men de kan også bringes i anvendelse i forhold til stater, som er medlem af EU.

Hertil kommer, at såvel Danmark som EU har tiltrådt Espoo-konventionen, hvilket betyder, at EU-Domstolen også anser sig for kompetent til at afgøre præjudicielle spørgsmål om Espoo-konventionens rækkevidde inden for EU-retten, traktatbrudssøgsmål i forhold til internationale forpligtelser og mellemstatslige stridigheder med baggrund i internationale konventioner, som EU har tiltrådt i kraft af sin udenrigskompetence.

Lea Wermelin

/

Paolo Perotti

